

aby v jeho prospěch byla proti N-ové hned v domě, kde jest umístěna advokátní kancelář, vedena exekuce na peníze právě jí v kanceláři vydané, jednal nejen záludně a potměšile a tím proti své povinnosti, aby se choval vždy bezelstně a čestně (§ 10, odst. 2 adv. ř.), nýbrž i proti zájmům klientů svého zaměstnavatele, ačkoli měl jejich zájmy zastupovati a dáti jim přednost před zájmem vlastním. Plyne tedy již z vlastních údajů obviněného, že porušil povinnosti povolání uložené mu podle § 9 adv. řádu a že zlehčil čest a vážnost stavu, takže nebylo zapotřebí, aby kárná rada v uvedeném směru připustila ještě další důkazy v podání ze dne 21. března 1938 navržené.

Podle toho, co uvedeno, je nanejvýš bez významu, zda obviněný výslovně přislíbil, že peněz V. bude použito jen k otevření restaurace, pokud se týče zda obviněný svým postupem otevření restaurace zneemožnil. Rovněž je pro posouzení věci nezávažné, že se obviněný V-ovi za zápůjčku N-ových osobně zaručil, a že manželé N. prý zavinili vedení exekuce tím, že nedodrželi měsíční splátky. Konečně je bez rozhodujícího významu, zda osoby vykonáváním exekuce pověřené N-ové peníze přímo odebraly nebo zda jim N. peníze pod nátlakem exekučního výkonu odevzdala. Stačí k naplnění skutkové podstaty nahoře uvedených kárných přečinů, že obviněný podle vlastního doznání »objednal exekutora ke kanceláři«, ačkoliv o tom, že se N-ovi dostanou k penězům, byl informován jen výkonem povolání, při němž byl povinen hájiti zájmy klientů a nikoli na jejich úkor zájem vlastní. Za tohoto stavu věci je též bez významu, zda V. později prý všeobecně prohlásil, že nemůže odvolatele z ničeho nečestného vinit.

Čís. 374 dis.

Usnesení valné hromady advokátní komory, jímž se členům advokátní komory přikazuje, aby za koncipienty-začátečníky nepřijímali uchazeče, kteří vykonali státní zkoušky judičiální a státovědeckou jen s dostatečným prospěchem, odporuje ustanovení § 6 zákona čís. 40/1922 Sb. z. a n.

Takové zákonu odporující usnesení valné hromady advokátní komory není pro její členy závazné; jeho porušení není kárným přečinem.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1938, Ds II 12/37.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie nevyhověl stížnosti zástupce komory do usnesení kárné rady advokátní komory, jímž bylo vysloveno, že není důvodu kárně stíhati Dr. A., advokáta v M.

Důvody:

Kárná rada vyslovila, že není důvodu kárně stíhati Dr. A. pro to, že přes usnesení valné hromady advokátní komory ze dne 12. dubna 1935 přijal za koncipienta Dr. J., ač tento složil státní zkoušku státovědeckou

s prospěchem jen dostatečným, a to s odůvodněním, že Dr. J., nabyv roku 1935 hodnosti doktora práv na německé universitě v Praze, nepotřeboval při žádosti o přijetí do služeb Dr. A. a o zápis do seznamu advokátů vůbec prokázati složení tří státních zkoušek, nýbrž že stačilo, že doložil žádost doktorským diplomem.

Stížnost zástupce komory napadá tento názor kárné rady a rozbořem předpisů platných pro obor advokacie před působností zákona č. 40/1922 Sb. z. a n., jakož i rozbořem tohoto zákona se znaží dokázati, že na území t. zv. historických zemí bylo roku 1935, kdy Dr. A. přijal Dr. J. za koncipienta, a je dosud nezbytnou podmínkou zápisu do seznamu kandidátů advokacie, aby se žadatel vykázal úspěšným složením tří státních zkoušek na právnické fakultě.

Příslušné námitky a důvody stížnosti nejsou však s to otrásti správností stanoviska kárné rady, vysloveného v napadeném nálezu a opřehého o jasné a jakoukoli pochybnost vylučující ustanovení § 6 zák. ze dne 31. ledna 1922, č. 40 Sb. z. a n., podle něhož do seznamu kandidátů advokacie mohou býti zapsáni česko-slovenští státní příslušníci, kteří vykonali teoretické státní zkoušky anebo nabyli hodnosti doktora práv na některé universitě v republice Česko-Slovenské (další ustanovení nepřicházejí v souzeném případě v úvahu). Tímto předpisem byla dotčena a tudíž zrušena (§ 9 zákona č. 40/1922 Sb. z. a n.) ustanovení dosavadních předpisů platných do té doby na území republiky Česko-Slovenské, pokud stanovila podmínky pro zápis do seznamu kandidátů advokacie. Pokud jde o tak zvané země historické, byl tímto ustanovením zrušen v uvedeném směru předpis § 30 adv. ř. ze dne 6. července 1868, č. 96 ř. z., podle něhož musil ten, kdo chtěl býti zapsán do seznamu kandidátů advokacie, prokázati, že splnil podmínky stanovené k připuštění do soudní praxe, tedy — kromě jiného — složení tří státních zkoušek (§ 1 cí. nař. z 10. října 1854, č. 262 ř. z.). Je tedy za platnosti zákona č. 40/1922 Sb. z. a n. k zápisu do seznamu kandidátů advokacie třeba, aby uchazeč prokázal: buď že složil tři teoretické státní zkoušky, anebo že nabyl hodnosti doktora práv na některé universitě v republice Česko-Slovenské. Stačí průkaz toliko jedné z těchto podmínek.

Vycházejíc z právního hlediska, že Dr. J. splnil podmínku stanovenou § 6 cit. zák. k zápisu do seznamu kandidátů advokacie již průkazem o nabytí hodnosti doktora práv na německé universitě v Praze roku 1935 a že k žádosti o zápis nepotřeboval vůbec přikládati také vysvědčení o třech státních zkouškách, a dále z předpokladu, že usnesení valné hromady advokátní komory ze dne 12. dubna 1935, jakož i valných hromad z 1. prosince 1933 a z 27. dubna 1934 považovala za samozřejmé, že uchazeči o zápis do seznamu kandidátů advokacie musí podle zákona za všech okolností prokázati vykonání tří státních zkoušek, nepovažovala kárná rada při řešení otázky, zda je důvod kárně stíhati Dr. A., za potřebné obíratí se otázkou závaznosti usnesení valné

hromady advokátní komory z 12. dubna 1935, které členům advokátní komory přikazuje, aby, přijímajíce do služby koncipienty-začátečníky, požadovali nejméně dobrý prospěch státní zkoušky judičiální a státovědecké (připouštějíc při tom v ojedinělých případech ze závažných důvodů výjimky), a které zmocňuje výbor advokátní komory, aby přestupky tohoto obecně závazného usnesení oznamoval disciplinární radě jako porušení stavovských povinností.

Předpoklad kárné rady, že usnesení valných hromad advokátní komory nahoře zmíněná vycházela z mylného názoru, že k zápisu do seznamu kandidátů advokacie je nezbytně třeba průkazu o vykonání tří státních zkoušek, nemá však pražádně opory ani ve znění těchto usnesení ani v obsahu protokolů o zmíněných valných hromadách. Podle těchto protokolů měla býti podmínka stanovená pro přijímání koncipientů-začátečníků jedním z prostředků, jak udržeti na žádoucí výši odbornou zdatnost a úroveň příslušníků advokátního stavu a jak zabrániti povážlivému přílivu do advokátního stavu těch osob, jichž teoretická průprava v oblasti práva tvořícího předmět státní zkoušky judičiální a státovědecké byla klasifikována známkou jen dostatečnou. Uvedenými usneseními, najmě usnesením z 12. dubna 1935, bylo členům advokátní komory uloženo, aby se při přijímání koncipientů-začátečníků nespokojili za žádných okolností pouhým průkazem o dosažení hodnosti doktora práv, z něhož není patrné, jak byly vědomosti prokázané kandidátem při přísných zkouškách (rigorosech) klasifikovány, nýbrž aby vždy zkoumali jejich teoretickou průpravu a zdatnost na podkladě vysvědčení o státní zkoušce judičiální a státovědecké, na nichž je výsledek zkoušky vyznačen určitou známkou vyjadřující stupeň a rozsah zjištěných vědomostí zkoušeného, a aby odmítli přijmouti do svých služeb uchazeče, z jehož vysvědčení zjistili, že vykonal zmíněné zkoušky s prospěchem jen dostatečným. Jádro případu, jež kárná rada měla posouditi, spočívalo tedy v tom, zda usnesení valné hromady advokátní komory z 12. dubna 1935 (a předešlých) nahoře zmíněné bylo učiněno v mezích zákona, pokud se týče zda neodporovalo zákonu, neboť jen v případě, že bylo učiněno v mezích zákona a že neodporovalo zákonu, bylo by pro členy advokátní komory závazné a porušení jeho by mohlo býti důvodem ke kárnému stíhání provinilce (srov. rozh. č. 92, 114, 315 dis. Sb. n. s.).

Podmínky odborného vzdělání, při jichž splnění může býti československý státní příslušník, najde-li advokáta, jenž je ochoten přijmouti ho do svých služeb, zapsán do seznamu kandidátů advokacie, jsou stanoveny v § 6 zák. č. 40/1922 Sb. z. a n. Podmínky ty jsou: buď složení tří státních zkoušek anebo nabytí hodnosti doktora práv na některé universitě v republice Česko-Slovenské. Tyto zákonné podmínky nemohou býti měněny ustanovením podmínek dalších ani ve prospěch a tím méně v neprospěch uchazečů o zápis do seznamu kandidátů advokacie nikým jiným nežli k tomu povolányi činiteli zákonodárnými. Usnesení valné hromady advokátní komory z 12. dubna 1935, jímž bylo

přikázáno členům advokátní komory, aby, přijímajíce do služeb koncipienty-začátečníky, požadovali nejméně dobrý prospěch státní zkoušky judiciální a státovědecké, odporuje ustanovení § 6 zák. č. 40/1922 Sb. z. a n., neboť účinek tohoto usnesení projevuje se v tom, že se pro přijetí do advokátní praxe a tím i pro zápis do seznamu kandidátů advokacie stanoví podmínka další, znamenající zhoršení a zpřísnění zákonných podmínek pro zápis do seznamu kandidátů advokacie česko-slovenského státního příslušníka, složivšího tři státní zkoušky nebo dosáhnuvšího hodnosti doktora práv. Důsledné provádění tohoto usnesení by mohlo mít i za účinek, že by z přijetí do advokátních služeb a ze zápisu do seznamu kandidátů advokacie byli vyloučeni absolvovaní právníci, kteří — třeba později složili přísné zkoušky vyžadované k nabytí hodnosti doktora práv s nejlepším výsledkem — vykonali státní zkoušku judiciální nebo státovědeckou s prospěchem jen dostatečným, ač i zkouškou s takovým prospěchem splnili podmínku stanovenou zákonem k zápisu do seznamu kandidátů advokacie. Zmíněné usnesení valné hromady advokátní komory nepohybuje se tudíž v mezích zákona, nýbrž zákonu přímo odporuje. Tomu-li tak, překročila valná hromada advokátní komory usnesením tím meze svého oprávnění. Usnesení to není pro její členy závazné a porušením jeho nemůže se člen advokátní komory dopustiti kárného přečinu. Odpovídá proto napadené usnesení, třeba posuzovalo případ se stanoviska jiného, stavu věci a zákona a stížnost proto nemohla mítí úspěch.

Čís. 375 dis.

Žádá-li advokát od chudé strany, již byl zřízen zástupcem chudých, zálohu na hotové výdaje, porušuje povinnosti povolání a zlehčuje čest a vážnost stavu, byť šlo jen o výlohy korespondence se stranou a třeba byla záloha sebe nepatrnější.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1938, Ds I 40/38.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl odvolání zástupce komory z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byl obviněný advokát zproštěn obvinění pro kárný přečin porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, a změnil napadený kárný nález v ten smysl, že uznal obviněného vinným kárným přečinem porušení povinností povolání a zlehčení cti a vážnosti stavu, jehož se dopustil tím, že si vyžádal jako zástupce chudých od chudé strany zálohu na hotové výdaje, nedbaje předpisu § 64, odst. 5 c. ř. s.